

Nepřítel Evropy: islám nebo Amerika?

Autor: Michael O'Meara

Le coup d'Etat mondial: Essai sur le Nouvel Impérialisme Américain
(Globální převrat: Esej o novém americkém imperialismu)
Paris: L'Encre, 2004 (Arktos, 2017)

Fas est ab hoste doceri. (Sluší se poučit i od nepřítele.) Ovidius

Letos (recenze byla napsána v roce 2004 – pozn. DP) na jaře **Guillaume Faye** už po šesté za posledních šest let vydal knihu, již znovu překreslil a nově definoval obsah evropského nacionalismu (zde ovšem „nacionalismus“ neznamená obranu „národního státu“ 19. století, ale Velké Evropy). Stejně jako všechny předchozí knihy adresuje i *Le coup d'Etat mondial* jak aktuální problémy, tak i věčné otazníky nad budoucností evropského lidu. V tomto duchu tak přináší zdrcující kritiku „nového amerického imperialismu“ i jeho protipólu, evropského antiamerikanismu, a současně je jeho kniha také příspěvkem do širší nacionalistické debaty o osudu Evropy. Tato diskuse se v kontextu Schmittova vymezení *Freund/Feind* odvíjí především od odpovědi na otázku: Kdo je vlastně nepřítelem Evropy? Pro Schmitta znamená tato otázka určit, kdo ohrožuje evropský systém států a tím pádem také její jedinečnou biokulturu.

V průběhu studené války „pokročilejší“ nacionalisté odmítali konvenční postoj, že úhlavním nepřítelem Evropy je Sovětský svaz a naopak za něj označovali Spojené státy. Toto

přesvědčení jasně vysvítá z děl Francise Parkera Yockeyho, Jeana Thiriarta, Adriana Romualdiho, Otto Strassera, Alaina de Benoist i z politické činnosti jediného evropského státníka, kterému v poválečné době ležela na srdci nezávislost Evropy: Charlese de Gaullea.

Nebyla to ovšem jen samotná americká okupace poválečné Evropy, která nasměrovala mušku těchto nacionalistů na USA, jakkoliv by i toto samo o sobě jistě bylo dostatečným důvodem. Ne, palčivějším důvodem pro ně byla liberálně demokratická povaha amerického poválečného uspořádání, jehož podvrtný materialismus vnímali jako korozivní prvek ohrožující samotnou biokulturní podstatu života Evropy. Brutální sovětská okupace východní Evropy tak sice drtila těla svých odpůrců, Amerika však podle soudu nacionalistů rovnou korumpovala jejich duše.

Tento protiamerický postoj přežívá i dnes, jeho význam a obsah se však poněkud proměnil. Hlavní „novinkou“, jak začíná být patrné už od konce 80. a na zřetelnosti pak nabývá od 90. let minulého století, je imigrace z Třetího světa, která staví americkou hrozbu do zcela nové perspektivy. Faye mezi nacionalisty vyčnívá jako čelní zastánce pozice, že úhlavním nepřítelem Evropy se dnes stal islám a barevní imigranti a hrozba představovaná Amerikou, přestože ta skutečně zůstává soupeřem, v porovnání s tím do jisté míry bledne.

Nový americký imperialismus (NAI) je pro Fayeho spojen s Bushovou vládou a nahrazuje starší, otevřenější imperialismus éry studené války. Nejedná se však o Bushův výtvar, objevil se totiž už na sklonku studené války a své dospělé formy nabyl během agresí v Somálsku, Bosně, Kosovu, Afghánistánu a nyní v Iráku.

Starší imperialismus se rád odíval do wilsonovského hávu, když sám sebe ospravedlňoval morálními deklaracemi a naivní – občas však dokonce upřímnou – snahou regulovat svět podle svých liberálních zásad. Oproti tomu ale NAI tuto „měkčí“ (a účinnější) verzi americké hegemonie odvrhuje ve prospěch agresivního využívání americké vojenské síly bez ohledu na „světové veřejné mínění“. Čím dál méně tak prosazuje své zájmy prostřednictvím mezinárodních organizací, jež jsou ztělesněním liberálního světonázoru a namísto toho se ve jménu ochrany „životně důležitých amerických zájmů“ uchyluje k militaristickému unilateralismu zcela v rozporu s mezinárodními konvencemi.

Proti argumentům zastánců NAI Faye tvrdí, že v tomto případě nejde o tvrdohlavé a morálně přímé prosazování amerických zájmů, za něž bývá vydáván, ale spíše dětinskou, utopickou a nerealistickou snahu vycházející z premisy *tout est permis!* – všechno je povoleno. USA sice momentálně jsou nejsilnější světovou velmocí, chybí jim však Aristotelem i dalšími představiteli konzervativní politické tradice velebená základní ctnost, z níž vyvěrá trvale udržitelná moc: uvážlivost (*prudence*). Neokonzervativní vykonavatelé NAI si totiž pletou aktuální nadvládu s všemohoucností, a tak se – ostatně jako všichni, které stihne kletba pyšné arogance – vystavují (a Amerika pochopitelně s nimi) pravděpodobnému tragickému konci.

V podobném duchu se i s americkými životně důležitými zájmy (jež stávající vláda chápe v sionistických, militaristických a globalistických pojmech) nakládá jako s jediným přípustným

základem národní suverenity. Stát, který aktivně uplatňuje svou autonomii, vyrábí zbraně hromadného ničení (tj. takové, které by byly schopné zajistit jeho suverenitu) nebo snad vzdoruje washingtonskému diktátu, je tudíž označen za nepřítele a vystavuje se riziku represálií. Nevysloveným předpokladem tohoto nového vymezení americké role na světové scéně pak je automatický předpoklad USA coby světového čteníka, jediné suverénní mocnosti, která je povinna vynucovat zákon, jenž ovšem de facto splývá s jejími vlastními strategickými zájmy.

Základní premisa NAI, tedy že Spojené státy dokáží ovládat planetu, je – když nic jiného – přihlouplá. Její zastánci snad mohou věřit, že se usilováním o hegemónické postavení vojenskými prostředky (proti čemuž by se samo o sobě nedalo nic namítat) rozcházejí s legalistickými či kantovskými postuláty liberálního internacionalismu, tato ochota nahradit ostatní formy výkonu moci (tedy například té uplatňované v „loupežnickém doupěti“ Spojených národů nebo prostřednictvím mezinárodních regulačních těles, vytvořených Amerikou po roce 1945) surovou silou je už však sama projevem žido-protestantské představy, že Amerika byla ustanovena vykonavatelem Boží vůle v tomto světě. To jim však cestu k těm, jež se snaží ovládat, nijak neotevívá, právě naopak: při pokusech o aplikaci svých pomýlených zásad na neúprosnou realitu totiž nemůže být výsledkem nic jiného než jedna pohroma za druhou.

Podivná směsice politického machiavelismu a milenaristického kalvinismu v tomto novém imperialismu je zvláště jasně patrná v případě Iráku, jehož dobytí mělo být pro americké síly pokroutkou. Nejen že však Bush ani jeho poradci neměli tušení, do čeho se vlastně pouští, zcela zásadně špatně odhadli také limity schopností americké branné moci. Přestože se totiž palebné síle amerického letectva nic nevyrovná, moderní americký voják na zemi bojovat nedokáže. A tak americká armáda – jejíž polovina okupuje vojensky bezmocnou zemi, kde její těžce vyzbrojené helikoptéry, bojová vozidla Bradley a neprůstřelnými vestami vybavení vojáci stojí proti lehce vyzbrojeným a nevyčvičeným povstalcům – dospěla až k hranicím své kapacity.

I přes imperiální ambice totiž Amerika ani zdaleka není žádný Řím. Fayemu dokonce připomíná spíše domeček z karet – dočasný ekonomicko-politický podnik – jenž postrádá většinu etnických, náboženských i kulturních předpokladů nezbytných k vytvoření velkého národa a velmoci.

Jak ostatně dosvědčí každý běloch v Kalifornii, na Americe už dnes ani nic moc amerického není: je plná sikhů v turbanech, kteří řídí všechny naše taxíky, ilegálních mexických imigrantů, kteří sečou trávníky našich sousedů, indických programátorů, kteří nahrazují své mzdově nákladnější bělošské kolegy, čínských hokynářů, kteří nám dlouho do noci prodávají cigarety a pivo, Afričanů vyprazdňující bažanty v domovech důchodců, v Americe narozených Afričanů, kteří řídí naše města a veřejné organizace – a bělošských zombií, bezpečně izolovaných na odlehlých vypulírovaných předměstích, kde ale jen zřídkakdy uslyšíte dětský smích. Pro Fayeho není tato nesourodá změť národem v jakémkoliv historickém slova smyslu, ale mnohem spíš jen uměle vytvořeným sociálním systémem, jehož příslušníky, jak napsal Lewis Lapham, „nespojuje o mnoho víc než vlastnictví kreditní karty a přístupového hesla

k internetu“. Klást si pak otázku, proč by americký Gurka pro něco takového riskoval svůj život, se jeví takřka zbytečné.

Vojensky a technicky imperiální Amerika jistě nemá konkurenci, ale ústřední význam technologie pro americkou moc podle Fayeho svědčí především o intelektuální ustrnulosti jejích elit, podle nichž dokáží počítačová udělátka nahradit odvěké lidské ctnosti, jež činí ze skupiny lidí národ – a které k sobě pojily nejen legionáře římské republiky, ale také keltsko-saské konfедераční vojáky, bojovníky IRA, nezdolné pluky Wehrmachtu či rudoarmějce ve Velké vlastenecké válce. Bez těchto v krvi a dějinách zakalených kvalit zůstává imperiální armáda vesmírného věku (jejíž náboráři se dnes vydávají hledat nové „dobrovolníky“ pro svá imperiální dobrodružství často až za hranice země) obrem na hliněných nohou, neschopným postavit se národu ve zbraní – a to dokonce ani národu tak ubohému a nepodařenému, jako je ten irácký.

Arogantní neokonzervativci zavlekli Ameriku do tohoto nákladného dobrodružství, z něhož se jen sotva zotaví, bez přihlédnutí k dopadu na už tak přetížené instituce země. Bojovat za dosažení ze všech stran zpochybňovaných cílů s vojáky, kteří nejen že se bojí umřít, ale vlastně ani nemají ponětí, za co že to vlastně mají umírat – to vše mělo jasné výsledky: zažehnutí Blízkého východu, posílení prestiže islámu, nabobtnání řad bin Ládinovy organizace, urychlení šíření zbraní hromadného ničení a zneprátení si celého světa.

A konečně je pro Fayeho nový imperialismus i babím létem Ameriky jako takové. Na domácí i zahraniční frontě totiž rozeznává stále patrnější známky amerického úpadku. Vše, čím kdysi Amerika vynikala, totiž bylo pokaženo: tavicí kotlík už netaví a neasimiluje, rasově smíšené obyvatelstvo se štěpí a nenávratně balkanizuje, její státní aparát prosazuje stále šílenější opatření namířená proti bělochům, rodinám i společenstvím a obtíže sužují také její poslední zbývající prostředek integrace společnosti – trh, zatížený obřimi obchodními schodky, neschopností vytvářet pracovní místa v průmyslu i nesmírnými dluhy a deficity, stále více závislý na zbytku světa. Fungovat přestala dokonce i do nebes vynášená americká demokracie, v níž dnes volby rozhodují soudy, volební podvody a všudypřítomné polopravdy a simulakra. Umělost politického procesu zdá se dobře odrážet především stále iluzornější autoritu vládnoucích amerických elit, jejichž oligarchická povaha a nekompetentní vláda si v podstatě samy říkají o systém založený na klamu.

O nic růžovější není americká situace ani za hranicemi. Faye upozorňuje, že všemohoucí dolar, po dlouhých 60 let rezervní měna celého světa, dnes čelí konkurenci v podobě eura. (Což znamená, že USA už nebudou moci žít na dluh); ekonomický vzestup Evropské unie a asijských obrů podryvá přednostní americké postavení na světových trzích. Amerika se stala terčem hněvu miliard muslimů po celém světě - a přesto se nijak nesnaží omezit jejich imigraci do Spojených států; okupace Iráku je nehojící se krvácivou ranou vojensky, finančně i morálně, a zapomínat bychom rozhodně neměli ani na to, že její obraz a pověst utrpěly takové šrámy, že svou křehkou hegemonii musí udržovat hrubou silou.

Na rozdíl od implicitního imperialismu studené války je tento NAI nepokrytě protievropský, když vystupuje proti politickému sjednocení kontinentu a se svými spojenci - včetně věrného britského ocásku - jedná s opovržením a podle zásady „rozděl a panuj“, když proti sobě štvě tzv. starou a novou Evropu. Strategicky pak usiluje o zachování evropské závislosti na americkém bezpečnostním systému.

Guillaume Faye, 7. listopadu 1949 - 7. března 2019

Paralelně k tomuto protievropskému postoji amerických elit se v Evropě vyvinul „obsedantní a hysterický antiamerikanismus“ (OHAA), jak jej Faye nazývá. Sám pak tento vývoj vnímá jako evropským zájmům natolik škodlivý, že podle něj může být dokonce podporován CIA. Tento antiamerikanismus se totiž vůbec nepodobá dřívějším formám francouzského antiamerikanismu, které usilovaly o ochranu francouzské vysoké kultury před subverzí amerického zábavního průmyslu. Nejedná se pak ani o plod myšlení pravicových vyznavačů „nového revolučního nacionalismu“, kteří za svého úhlavního nepřítele označují liberální kosmopolitní plutokracii a vystupují proti odnárodňování kapitálu, obyvatelstva i území. Ne, tento OHAA nejen že nijak nesměřuje ku prospěchu evropského projektu, jeho fixace na NAI navíc neúmyslně a bezděky přispívá k islamizaci a zaplavování kontinentu Třetím světem, čímž ještě více urychluje jeho zánik coby civilizační entity.

Tento antiamerikanismus, který kromě vždy neomylně antiidentitární levice čerpá také z nacionalistických impulzů, je veden prostoduchým manichejským uvažováním, podle něhož musí být nepřítel Ameriky (islám) přítelem Evropy. Podle této logiky se Amerika stává kořenem všeho zla a islám je prezentován coby možná spása. Ve výsledku pak tito odpůrci Ameriky nepřijímají za svůj jen islámský dualistický náhled na svět, ale podobají se také žido-protestatnům, kteří tvoří Bushovu politickou základnu. Stejně jako neokonzervativní pisálci a propagandisté v Bushově vládě či mulláhové ovládající svá poddajná, a přesto fanatická stáda, si i oni natírají svět na černobílo, když v něm vidí osu dobra proti ose zla, kde je nepřítel (Amerika či islám) zdrojem veškerého zla a

naše vlastní strana (znovu – Amerika či islám) naopak sídlem veškeré ctnosti.

A stejně jako má liberálně-neokonzervativní obraz Ameriky nikoliv řecko-evropský, ale hebrejský původ, tak i tito odpůrci Ameriky mávají na svých demonstracích vlajkami Iráku, Palestiny, Alžírsko a Maroka, vykřikují **Allāhu Akbar** a vyznávají se ze solidarity s islámem – to vše samozřejmě bez jediného slova uznání a zájmu směrem k vlastním lidem či kultuře. Prostoduchý manicheismus tohoto střihu pak neovlivňuje jen levicové příznivce imigrace, ze všech sil toužící rozbít základy evropské biokultury, ale i část francouzské Nové pravice kolem Alaina de Benoista, revoluční nacionalisty jako Christian Bouchet, tradicionalisty typu Rakušana Martina Schwarze či Itala Claudia Muttiho, všemožné eurasianisty i zástupce méně známých a rozšířených směrů. Co hůř, politici využívající tohoto trendu se proti NAI nevymezují ani tak kvůli autonomii Evropy, jako spíše početným muslimským menšinám. **Zatímco tedy odmítají být americkým protektorátem, jedním dechem dávají ostentativně na odiv dokonalou lhostejnost k tomu, že se rychle stávají kolonií islámsko-arabskou: Eurábií.**

Spojenými státy proti Evropě vedená hospodářská i kulturní válka si žádá, zdůrazňuje Faye, nanejvýš důraznou reakci, **cítit však byt jen náznak solidarity s islámem – i když je třeba napadán „neprávem“ – se rovná prachsprostému masochismu.** Ten totiž, použijeme-li jako vodítko uplynulých čtrnáct století, prahne po dobytí a zničení Evropy víc než po čemkoliv jiném. Americký plutokratický liberalismus sice skutečně zodpovídá za vytvoření nadnárodního pracovního trhu, jehož „zásluhou“ proudí do bělošského *Lebensraum* miliony imigrantů z Třetího světa, jestliže ale budeme tyto vetřelce – prý v zájmu boje s liberalismem – ignorovat, nezbydou nakonec žádní Evropané, které bychom mohli bránit. (Jako medicínskou analogii bychom mohli nastínit scénář, kdy jsou v rámci boje s bacilem tyfu zcela přehlíženy nakažlivé bakterie, jež útočí na nemocného, a místo toho je veškerá pozornost věnována výhradně eliminaci kontaminovaných potravin a vody, jejichž prostřednictvím k přenosu bakterie dochází – nemoc by takto skutečně byla vymýcena, ale pacient by se nedožil toho, aby tento úspěch náležitě ocenil).

Podle Fayeho hodnocení tento infantilní antiamerikanismus v konečném účtování nejen že nesprávně identifikuje nepřítele Evropy, ale vlastně posvěcuje její kolonizaci, včetně té duchovní. Podobně jako bývá zpravidla „nebohý Afričan“ vykreslován coby oběť bělošského kolonialismu, staví antiamerikanismus tohoto typu Evropu do pozice oběti amerického imperialismu. Jak ovšem víme ze zkušeností z naší strany Atlantiku, přijetí takové mentality ve výsledku znamená naprosté zřeknutí se veškeré zodpovědnosti, když je vše špatné kladeno za vinu bělochům, kteří jsou zrovna po ruce, v tomto případě Američanům.

Ještě tragičtější je ovšem skutečnost, že označením Spojených států za nesmiřitelného nepřítele a islámu coby přítele tito antiamerikanisté vlastně tancují přesně tak, jak Washington píská. V souladu se svou tezí z *Kolonizace Evropy* (La colonisation de l'Europe: Discours vrai sur l'immigration et l'Islam, 2000) i v odkazu na *Islamisme et Etats-Unis: Une alliance contre l'Europe* (1999) Alexandera del Valleho **Faye tvrdí, že už přinejmenším od počátku 80. let je americkou politikou vůči Evropě podpora tvrdého přenárodňování Třetím světem, a to prostřednictvím lidskoprávní ideologie,**

multikulturalismu a multirasové společnosti, skrze vytrvalé snahy přimět Evropskou unii přijmout do svých řad Turecko, ale především zásahy do občanské války v Jugoslávii na straně a ve prospěch islámu. Veškeré toto přiživování i vytváření společenských, náboženských, kulturních i etnických třenic, jež neutralizují potenciální hrozbu, jíž by Evropa mohla představovat pro její hegemonii, slouží Americe k podrývání evropskou jednoty.

Poohlížet se po arabském světě jako možné protiváze amerického imperialismu pak může vést jedině k národní sebevraždě. Zastánce evropského spojenectví s Třetím světem tak Faye nepovažuje jen za obyčejně naivní, ale neurotické. Amerika sice může být Evropě soupeřem, protivníkem, silou kulturní subverze či dokonce i hlavním vektorem liberálního kosmopolitismu – to vše se ovšem v porovnání s etnocidní hrozbou ztělesněnou islámem jeví bezmála nevinně. **Z odkulturnění, jež s sebou nese americká nadvláda, se Evropané mohou vždy zotavit, nikoliv však z islámem slibované likvidace svého genetického dědictví.** Lidé sužovaní touto neurózou podle Fayeho, stejně jako v případě klasické učebnicové patologie, označují za svého nepřítele Ameriku ve strachu ze vzdáleného nebezpečí, které však ve skutečnosti mají takřkajíc pod nosem. **A tak protiameričtí islamofilové nechtějí vidět, co se odehrává v Evropě, jejíž změkčilé a demoralizované obyvatelstvo se stále ustrašeněji krčí před dobytvačnou vitalitou islámu.** Ať už totiž má americká politika na Evropu sebenegativnější dopad, není život ohrožujícím nebezpečím, jaké představují islámští kolonisté. Dospět k odlišnému závěru je možné snad jedině přehlížením přednostního významu rasy a kultury. Proto by namísto usilování o pošetilé navazování dobrých vztahů se skupinami, jejichž nejhlubší hnací silou je zničení Evropy, jak ji známe, bylo dle Fayeho mínění prozíravější, aby se Evropané dívali na dění v Iráku podobnou optikou jako Číňané nebo Indové: **s cynickým odstupem a plně soustředění na vlastní zájmy.**

Největší hrozbu Evropě – a kolem této pomyslné osy se točí celá Fayeho argumentace – představují islámské země „Jihu“, jejichž barevní obyvatelé v současnosti evropský kontinent kolonizují, ujímají se vlády nad jeho biosférou a mění tak samotné základy evropského života. Nakládat tedy při takto rozdaných kartách s Amerikou a její plytkou, dočasnou mocí, jako s nepřítelem a s islámem, jehož barevné hordy se dávají do pohybu na evropském pomezí, coby s přítelem, se jeví jako vrchol bláznovství.

Ne náhodou vzešel tento antiamerikanismus ze stejného vrhu jako protibělošské smýšlení, s nímž se setkáváme v řadách amerických liberálů i neokonzervativců. Podobně jako lidé, kteří se nás snaží přesvědčit, že Amerika není bělošským, ale „kredálním“ či občanským národem, se tito antiamerikanisté svým paktováním s islámem k boji proti Američanům dopouštějí zrady své *patriae*, k níž přistupují jako k abstrakci a nikoliv lidu. Jestliže by Američanům skutečně jejich armády posloužily při obraně jejich děravé jižní hranice lépe než při hraní si kovboje v Mezopotámii, jak my bělošští nacionalisté s oblibou říkáme, podobně i Evropané dosud věrní svému dědictví by podle Fayeho raději těm, kteří dnes proudí do jejich zemí, měli vzdorovat – a ne s nimi snažit spojit v boji za společnou věc.

Faye se domnívá, že s ohledem na pokrevní pouto mezi Evropou a bílou Amerikou

nemůže být jejich rozkol nikdy úplný. Jejich zájmy se sice mohou značně odlišovat, což nevyhnutelně povede k rozporům, ale rasové a kulturní příkopy oddělující Evropu od islámského světa jsou jednoduše nepřemostitelné. Proto předpovídá, že „největším konfliktem 21. století nebude boj USA proti zbytku světa, ale ten bělochů Severu proti všem ostatním rasově-civilizačním blokům.“

Toxické kulturní působení liberálně demokratického peněžního řádu, po roce 1945 vnuceného Evropě, dovedlo evropské nacionalisty k tomu, že sami sebe definují opozicí nejen vůči k liberalismu amerického stříhu, ale i Americe jako takové. Pro zastávce této myšlenkové linie z řad nacionalistů tak imigrace z Třetího světa (proti níž vystupují) představuje jen jeden z odtenků techno-ekonomického systému, který před biokulturními vlastnostmi a hodnotami dává přednost těm kvantitativním liberálních trhů.

Jedině odporem proti tomuto systému a jeho hlavní záštitě, Spojeným státům, pak může podle nich Evropa úspěšně bránit své dědictví i osud. Imigranti z Třetího světa, postižení vykořeněním spojeným s nadnárodními pracovními trhy, pak nemohou být nepřitelem Evropy, neboť i oni sami jsou oběťmi liberálního systému. Kromě toho jsou díky své tradicionalistické, modernou relativně nezasažené kultuře potenciálními spojenci ve společném boji proti americké „nekulturní civilizaci“.

I kdybychom však uznali jistou logičnost a dokonce snad i oprávněnost tohoto postoje, vychází hned z dvojice chybných předpokladů, s nimiž v Evropě takřka osamocený hlas Fayeho bojuje: 1) kultura přebíjí rasu a 2) rasa nemá spojitost – nebo dokonce ani význam – s kulturou.

Ve svém *Le coup d'Etat mondial* tak Faye předkládá účinný protijed na tuto pomýlenou a potenciálně smrtící otravu. Odkrývá tajemství nového amerického imperialismu a vrhá světlo na jeho chatrnou náplň a povahu. Odhaluje také sebedestruktivní charakter odporu těch, kdo odmítají řádně rozeznat a určit skutečného nepřitele Evropy. A co je nejdůležitější, vlastním označením nepřitele – barevných kolonistů, jejichž cílem je proměnit Evropu v *dar al-Islam* – se sám ujímá nejzásadnější a zcela nevyhnutelné povinnosti bělochů po celém světě: postavit se na obranu svých domovin.

Recenze Michaela O'Meary *Europe's Enemy: Islam or America?* vyšla v *The Occidental Quarterly* roč. 5 č. 3.